

Colții tăcerii

Irimescu Daniel

În umbra vechilor titani
Trăim ascunși în ploi și frig,
Și ne trezim că peste ani
Colții tăcerii-n noi se-nfig.

Cu glasuri mute azi murim
Pe-al nostru îndoliat pământ,
Și nu mai vrem iar să-l cerșim
Căci morții strigă din mormânt.

Din ceața negurii banale,
Ce-acoperă cuvântul cu păcat,
Abia mai deslușim, când vorba goală
Se-ascunde după haina de palat.

De parcă ochii stau lipiți în smoală,
Ce s-a prelins încet peste conștiinți,
Și prăvăliți pe caldarâm de boală
Nu mai vedem lumina celor sfinți.

Când cel mai bine am vorbit tăcând
Și ne-am plecat grumazul la pământ,
Ne întrebăm acum: de ce și când,
Am încălcat vreo lege-a Celui Sfânt?

Oare nu este de-ajuns uitarea,
Sau nepăsarea-n fața zeilor?
Ce au căzut sfidând trădarea,
Cu fiecare cui bătut, în trupul lor!

Și-n agonia clipelor rămase,
Ce trec prin sita timpului, grăbit,
Vedem secvențe triste și tăioase
Ce-mping tăcerea silnic, spre zenit.